

ere fuldkomne eller fejlfri, thi det kan en stor Reform, der griber ind i saa mange Forhold overhovedet aldrig være straks, naar den træder ud i Livet. Naar en saadan stor Reform skal til at virke i Praksis, vil det altid vise sig, at der vil komme Forhold og Spørgsmaal frem, som man ved Lovens Vedtagelse ikke var i Stand til at forudse.

Som Helhed ere de ny Skattelove gode og hvile paa et rigtigt Princip. Der er navnlig det ganske udmærkede ved dem, at for Fremtiden vil Spørgsmaalet „By og Land“ blive overflødig og falde bort. Naar man tidligere vilde pille ved eller lægge om paa de bestaaende direkte Statskatter, førte det altid med sig, at man gav sig til at undersøge, om denne Omlægning ikke forurettede Byerne til Fordel for Landet og omvendt. Men nu har man strøget alle de gamle Statsskatter helt til Bunden og indført en ny Skat efter lige og ensartede Principper baade for By og Land, og dermed er det nævnte Spørgsmaal for Fremtiden faldet bort af sig selv. Det er et Gode saa værdifuldt, at det maaske neppe kan værdsættes højt nok.

Paa Landet har der ikke været synderlig Modstand mod Skatterne til Staten, der har derimod der rejst sig en ikke ringe Uvillie mod de kommunale Skatter eller rettere den Del af dem, der opkræves i Formue- og Indkomstskat, altsaa den personlige Kommuneskat, og jeg maa indrømme, at Kritikken derimod har til en vis Grad været berettiget. Det første Aar, efter at Skattelovene vare traadte i Kraft, viste der sig nemlig det meget uheldige Forhold, at mange smaa Skatteydere fik et Paalæg, altsaa kom til at svare for stor en Skat. Det siger sig selv, at det har ikke været Skattelovens Hensigt, og jeg tror ogsaa, at det for den allervæsentligste Del kunde være undgaaet. Den Nedsættelse, som § 7 i Loven om den kommunale Beskatning giver Anvisning paa, har nemlig enten ikke været benyttet eller kun i for ringe Udstrækning. Som Følge deraf fik en Del af de smaa Skatteydere Skattepaalæg. Men Anken kan ikke rettes mod Skattelovene i deres Helhed, fordi de i Virkeligheden give et saa stort Albuenum, at Paalægene sikkert kunde være undgaaede. Og allerede Aaret efter, da Ligningsmyndighederne eller Sogneraadene lagde den anden Ligning, var Forholdet betydeligt bedre. I de Egne af Jylland, hvor jeg er særlig kendt, havde Kommunalraadene nu faaet et bedre Greb paa at benytte den Fradragsskala, som § 7 giver

Anvisning paa. Derfor forstummede Klagerne ogsaa i alt væsentligt.

Der vil naturligvis altid være Klagere og utilfredsstillede, i saa Henseende er det ligeegyldigt, hvordan Loven er. Men det staar for mig saaledes, at naar Kommunalraadene nu i Februar Maaned og hen paa Foraaret faa lagt en 3die Ligning, vil der i alt væsentligt ikke være større Utilfredshed eller fremkomme flere Skatteklager, end før Skattelovene traadte ud i det praktiske Liv.

Det er i og for sig ret mærkeligt, at det er den Del af Skattelovene, der omhandler den kommunale Beskatning, der har vakt den store Misfornøjelse, thi fra Rigsdagens Side har det aldrig været Meningen at give Skattelovene for den kommunale Beskatnings Skyld, den var der ingen Utilfredshed med, derimod ønskede man Skattelovene for de direkte Statskatters Skyld. Paa Grund af, at vi med Hensyn til Formue- og Indtægtsskatten til Staten nødvendigvis maatte have en Ansættelse i Kommunerne over hver enkelt Skatteydere Indtægt og Formue, var dermed givet, at denne Ansættelse ogsaa maatte danne Grundlaget for den kommunale Skat og den Del deraf, der opkræves som personlig Skat. Som Følge deraf blev det nødvendigt at foretage nogle Ændringer i Reglerne for den kommunale Beskatning, og det er da muligt, at de Regler, der fastsloges, ere for snævre. Jeg skal ikke sige det bestemt, vi have endnu ikke tilstrækkelig Klarhed i saa Henseende, men ere de for snævre, er jeg vis paa, at Tinget her og Ministeren — det hørte vi ogsaa i Gaar — ville være villige til at gøre Albuenummene større hos Sogneraadene, saa de kunne faa den Frihed, de maa have. Thi selvfølgelig er det nødvendigt, at Sogneraadene have et saa stort Albuenum, at de kunne lægge den mest retfærdige Ligning.

Jeg skal nu tillade mig at fremsætte nogle Bemærkninger over det foreliggende Forslag og da først sige, at jeg tror, de ærede Forslagsstillere have været temmelig hurtige med at foreslaa Ændringer til Skattelovene. Det forekommer mig, at det rette Tidspunkt dertil endnu ikke er kommet. Vi have endnu ikke Klarhed nok over dette Forhold, vi have ikke fra de forskellige Egne de Oplysninger, som ere nødvendige for at foretage Ændringer. De, der ere mest klare over Ulemperne i Loven — om der er store Ulemper — ere selvfølgelig vore Kommunalbestyrelser og Sogneraad, men det ser ud til, at de ikke